

جامعه ای از خادمان

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: دوم قرنتیان ۲: ۱۴ تا ۱۶؛ خروج ۳۲: ۱ تا ۱۴؛ اول پطرس ۲: ۱۲؛ فیلیپیان ۲: ۱۵؛ افسیسان ۲: ۱۹؛ عبرانیان ۱۰: ۲۳ تا ۲۵.

آیه حفظی: « بیایید بی‌تزلزل، امیدی را که به آن معترفیم همچنان استوار نگاه داریم، زیرا وعده‌دهنده امین است. و در فکر آن باشیم که چگونه می‌توانیم یکدیگر را به محبت و انجام اعمال نیکو برانگیزانیم » (عبرانیان ۱۰: ۲۳ و ۲۴).

در پی تلاش برای تحقق رسالت مسیحی، ما نباید قابلیت های کلیسا را به عنوان یک اجتماع سازمان یافته از ایمانداران، نادیده بگیریم. تا کنون به چالش هایی که می توانیم در پی مقابله با بی عدالتی و فقر با آن برخورد کنیم، اشاره کردیم. اما با همکاری ایمانداران در یک جامعه ایمانی، می توانیم برای کسانی که در اطراف ما هستند، باعث برکت باشیم. وسوسه و آزمون زمانی پیش می آید، که ما به عنوان یک کلیسا دور هم جمع شویم، و کلیسا درگیر مسائل خودش بشود و به راه خودش برود، و فراموش کنیم که وجود کلیسا برای خدمت به جهان است که به موجب آن خداوند آن را تاسیس نموده است. به عنوان بدن کلیسا نباید رنج و درد و بدی که در اطرافمان وجود دارد را نادیده بگیریم. چنانچه عیسی نسبت به آن بی تفاوت نبود، ما نیز نباید بی تفاوت باشیم. ما باید نسبت به وظیفه ای که به ما واگذار شده، وفادار باشیم و انجیل را به همگان معرفی کنیم، و همراه با موعظه آن، کار کمک به ستمدیدگان، گرسنگان، برهنه‌ها و بینوایان را نیز ادامه دهیم. همه ما با هم به عنوان یک جامعه ای کلیسایی و سازمان یافته، بدن مسیح هستیم (ببینید اول قرنتیان ۱۲ تا ۲۰). به همین ترتیب، ما به عنوان یک جامعه باید همانطور که عیسی عمل می کرد ما نیز عمل کنیم، و همانطور که عیسی به کمک دیگران می شتافت، به عنوان دستان، پاها، و صدا و قلب او در این جهان عمل کنیم و به کمک دیگران بشتابیم.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت ۶ مهر - ۲۸ September آماده شوید.

عوامل تغییر

در نخستین باب های کتاب اعمال رسولان دیدیم که چگونه ایمانداران مسیحی اولیه نوع متفاوتی از جامعه را بنا کردند، مراقبت از کسانی که در جامعه آنان نیازمند بودند، و با کمک هم، یافتن آن گروه افرادی که خارج از جامعه آنان بودند، و کمک کردن به آنها در جاهایی که نیازمند کمک بودند و دعوت از آنان برای پیوستن به آنان بوسیله آنچه که خداوند در میان آنان انجام داده بود.

پولس با اضافه کردن چندین تمثیل دیگر به توصیف مسیح از نمک و نور، از آن استعاره‌ها برای نشان دادن عملکرد کلیسا در جهان استفاده کرد. در میان آنها، او کسانی را توصیف می کند که به عنوان قوم خداوند و به عنوان قربانی (رومیان ۱۲: ۱)، به عنوان بدن مسیح (اول قرنتیان ۱۲: ۱۲ تا ۲۰)، به عنوان سفیران (دوم قرنتیان ۵: ۱۸ تا ۲۰)، و به عنوان عطر خوشبو (دوم قرنتیان ۲: ۱۴ تا ۱۶) زندگی می کنند. هریک از این تمثیل ها درباره نقش این انسان ها به عنوان نمایندگان و یا عوامل ملکوت خداوند حتی در زمان حاضر، و در میان دنیایی که در اثر نبرد عظیم ویران شده است، صحبت می کنند.

هر یک از این توصیف هایی که در بالا در مورد این « نماینده ها » آمده است را مرور کنید. کدام بهترین توصیف را از چگونگی خواست شما در معرفی خدا و راههای او را در جامعه شما می کند، چرا؟

هر یک از تمثیل ها، عملکردی دارند که به آنها مرتبط است، نه به معنای اینکه در نزد خداوند قابل پذیرش باشند، بلکه به عنوان مردمی که از پیش از طریق قربانی شدن مسیح، از طرف خداوند پذیرفته شده اند، کسانی که به محبت و فیض خداوند پاسخ مثبت داده اند، و به نمایندگی از طرف او در دنیا رنج و زحمت کشیده اند.

اما همچنین، آنها می توانند در مقام والاتری در نظر گرفته شوند: زیرا که پادشاهی خداوند در باره محبت و فیض اوست، هنگامی که رفتار ما به گونه ای باشد که بیان کننده محبت و فیض او در برابر دیگران باشد، ما در این ملکوت ابدی حتی در زمان حاضر، دخیل و سهیم هستیم.

در حقوق بین الملل، سفارتخانه ملی یک کشور بخشی از آن کشور است که به عنوان نمایندگی از آن ملت در نظر گرفته شده است، حتی زمانی که در یک فاصله دور از کشورش، از لحاظ مکانی در یک کشور خارجی دیگر قرار دارد. مشابه آن، اجرای طرق پادشاهی خداوند است که، چشم اندازی از این حقیقت ابدی را در اینجا و در زمان حاضر نشان می دهد، به عنوان مثال، اشاره و پیش بینی شکست نهایی شریر است. به عنوان سفیران و نمایندگان مسیح، با اجرای طرق پادشاهی خداوند، ما می توانیم حقیقت محبت او را در زندگی های خودمان، و در کلیسا، و در زندگی کسانی که به آنان خدمت می کنیم، تجربه کنیم.

دوم قرنیتیان ۲: ۱۶ را بخوانید. چه تفاوتی بین این دو رایحه وجود دارد، چگونه می توانیم، بدانیم که کدامیک از آن دو هستیم؟

دوشنبه

۱ مهر

خادم بازمانده

تعریف مناسب از بازماندگان در نبوت کتاب مقدس، در کتاب مکاشفه ۱۲: ۱۷ یافت می شود « تا با بقیه فرزندان او که فرمانهای خدا را نگاه می دارند و به عیسی شهادت می دهند » (همچنین ببینید مکاشفه ۱۴: ۱۲). در حکایت کتاب مقدس، این را به عنوان ویژگی های قوم خدا در مراحل بعدی تاریخ کره زمین مشخص کرده است. اما، همچنین می توانیم در حکایات کتاب مقدس، نمونه های از چنین اعمال ماندگار و به ویژه چگونگی خدمت این افراد به دیگران را پیدا کنیم.

مثال موسی در این خصوص مرعوب کننده و برطرف کردن آن مسئله کار ساده ای نبود. خروج ۳۲: ۱ تا ۱۴ را بخوانید. مشابهت موسی را در این حکایت و بازماندگان که در مکاشفه ۱۲: ۱۷ شرح آنها آمده است، در چیست؟

خداوند به خاطر خشم خود نسبت به قوم بنی اسرائیل، تهدید کرد که آنان را نابود خواهد کرد و وعده داده شده به ابراهیم که نسل او را به امت بزرگی مبدل خواهد کرد را به موسی و خانواده او واگذار خواهد کرد (ببینید خروج ۳۲: ۱۰).

اما موسی چنین چیزی نمی خواست. در عوض، او نزد خداوند التماس کرد، و به خداوند گفت که، تهدید و اقدام او در جهت از بین بردن قوم بنی اسرائیل باعث می شود که او نزد قوم اسرائیل، ناخوشایند به نظر آید (خروج ۳۲: ۱۱ تا ۱۳). اما موسی در این حد نمی ماند و خود را در موقعیتی که با اصرار از خداوند این مسئله را درخواست کند قرار می دهد.

موسی تلاش کرده بود که این افراد را درطول گذر از بیابان رهبری کند. تقریباً، آنها از لحظه ای که موسی رهبری آنان را در جهت نجات از مصریان به عهده گرفته بود، شروع به شکایت و ناله و گلایه کرده بودند. با این حال، موسی به خداوند می گوید: خداوند! اگر نمی خواهی آنان را ببخشی، « پس اسم مرا هم از دفتری که نوشته ای، پاک کن » (خروج ۳۲: ۳۲). موسی از ابدیت خود می گذرد تا جان کسانی که با آنان همسفر بود را نجات دهد.

چه مثال قدرتمندی از شفاعت فداکارانه برای کسانی که سزاوار آن نیستند! و یک نماد قدرتمند از کل نقشه نجات بشر!

« همانطور که موسی برای قوم بنی اسرائیل در برابر خداوند شفاعت می کرد، کمرویی و ترس او به خاطر علاقه و محبت او به کسانی که در معرض تهدید و نابودی خداوند بودند، از بین رفت، و این مفهوم کار بزرگ او بود. خداوند به شفاعت طلبی او گوش

داد و دعای ایثارگرانه او را اجابت نمود. خداوند خدمتگزارش را تأیید کرد؛ موسی وفاداری و محبت خود را به خاطر اشتباهات آن افراد ناسپاس، که او را متحمل چنین آزمونی کرده بودند، در معرض آزمایش قرار داد. علاقه او به قوم بنی اسرائیل ناشی از انگیزه ای فداکارانه بود. کامیابی قوم منتخب خداوند برای او عزیزتر و مهم تر از افتخار شخصی بود و همینطور با ارزش تر از افتخار، پدر یک قوم قدرتمند بودند، بود. خداوند از وفاداری او، از بی آلاشی قلب او، و درستی او خرسند بود برای همین وظیفه بزرگ رهبری قوم بنی اسرائیل به سوی سرزمین موعود را به او به عنوان یک شبان وفادار سپرد «إِن جی وایت، مشایخ و انبیاء، صفحه ۳۱۹. [صفحات ارائه شده مربوط به متن انگلیسی کتاب می باشد]

این مطلب در مورد اینکه چگونه تا حد امکان با اشتباهات اطرافیان خود مدارا کنیم، به ما چه می‌گوید؟

۲ مهر

سه شنبه

دست یافتن به جان ها

برخی مواقع به نظر می‌رسد که، گفتگوهای کلیسا بر انتخاب بین تمرکز بر خدمات اجتماعی یا کار انجیل دچار گرفتاری می‌شود؛ یا امور خیرخواهانه یا کار بشارت، کار عدالت یا امور تبلیغی مسیحیت؛ کدامیک. اما زمانی که ما هر کدام از این مفاهیم را بهتر درک کنیم و به رسالت عیسی دقت کنیم، این اختلاف نظرها از بین می‌رود و ما متوجه می‌شویم که موعظه انجیل و تلاش برای کمک به دیگران به هم مرتبط هستند.

خانم الِن جی وایت در یکی از اظهارات معروفش، این مسئله را به این گونه توضیح می‌دهد که: «تنها طریق مسیح می‌تواند مردم را به پیروزی حقیقی برساند. نجات دهنده جسم پوشید و بر روی زمین آمد و خود را با انسان یکسان کرد، به عنوان تنها کسی که خیریت آنها را میخواست. او همدردی خود را به آنها نشان داد، و نیازهای آنان را تأمین کرد و اعتماد آنان را بدست آورد. و سپس از آنان خواست تا مرا پیروی کن. ... «فقرا باید تسکین یابند، بیماران باید مداوا شوند، غمگینان و محرومان باید تسلی یابند، جاهلان باید هدایت شوند، و ساده دلان مشورت گیرند. ما باید با آنانی که در غم و اندوه هستند همدردی کنیم، و با کسانی که شادی می‌کنند، شادی کنیم» الِن جی وایت، *The Ministry of Healing*، صفحه ۱۴۳.

همانطور که مشاهده کردیم، عدالت و بشارت مسیح، دو عملی هستند در جهت آمدن ملکوت خداوند که نه تنها در خدمت و رسالت مسیح، بلکه در اولین ماموریتی که عیسی به شاگردانش داد، نشان می‌دهد که خیلی بهم مرتبط هستند: «همانطور که می‌روید، این پیام را اعلام کنید: پادشاهی آسمان نزدیک است. بیماران را شفا دهید،

مردگان را زنده کنید، جذامیان را پاک سازید و دیوها را بیرون کنید. مُفت یافته‌اید، مُفت بدهید» (متی ۱۰: ۷ و ۸). بطور خلاصه، یکی از بهترین روش‌های رساندن پیام خودمان به گوش دیگران، تأمین نیازهای آنان است.

اول پطرس ۲: ۱۲ و فیلیپیان ۲: ۱۵ را بخوانید. پطرس و پولس در مورد قدرت شهادت دادن برای اعمال نیکویی که توسط قوم خدا انجام شده است چه می گویند؟

حتی با درک عمیق از خبرخوش خداوند، تبلیغ مسیحیت بدون داشتن محبت نسبت به مردم، مفهوم و ارزشی نخواهد داشت. آیاتی مانند اول یوحنا ۳: ۱۶ تا ۱۸ و یعقوب ۲: ۱۶ تأکید دارند که موعظه انجیل، بدون عمل کردن به آن مفهوم ندارد و با هم تناقض دارند. دربهترین طریق آن، تبلیغ مسیحیت - بشارت مزده نیکو خداوند در مورد امید، نجات، توبه، تحول، و همه عشق خداوند به انسان - بیان و اجرای عدالت است.

هم تبلیغ مسیحیت و هم اشتیاق برای پارسائی از شناخت و درک محبت خداوند نسبت به افراد گمراه، در هم شکسته و آسیب دیده سرچشمه می‌گیرد - محبتی که در قلب‌های ما نیز، تحت تأثیر و نفوذ خداوند در زندگی ما رشد می‌کند، ما یکی را انتخاب نمی‌کنیم و به آن یکی عمل کنیم (تبلیغ مسیحیت، اجرای عدالت)؛ در عوض، ما با خداوند و در میان قوم او کار می‌کنیم، و با استفاده از هر آنچه خدا به ما داده است در تأمین نیازهای واقعی انسان‌ها با خداوند همکاری کنیم.

چگونه می‌توانیم اطمینان حاصل کنیم که همانطور که مشغول انجام کارهای خوب برای مردم هستیم، در موعظه خبرخوش در مورد رستگاری، غفلت نکنیم؟

۳ مهر

چهارشنبه

فیض در کلیسا

در ابتدای کتاب ایوب، خداوند به ایوب و وفاداری او به خداوند به عنوان نشان دادن نیکویی راههای خداوند در تعامل با بشریت سقوط کرده در گناه، اشاره می‌کند (ایوب ۱: ۸). قابل توجه است که خدا اجازه می‌دهد تا اعتبارش به خاطر وضعیت زندگی قومش بر روی زمین زیر سؤال برود. اما پولس، ایمانی که خداوند به برخی از «مقدسین» خود از جمله در جامعه کلیسایی دارد، را بسط می‌دهد: «تا اینکه در حال حاضر، خدا جنبه‌های گوناگون حکمت خود را به وسیله کلیسا به قدرتها و حکمرانان عالم آسمانی بشناساند» (افسیسیان ۳: ۱۰).

افسیسیان ۲: ۱۹ را بخوانید. در مورد عقیده توصیف جامعه کلیسا به عنوان «اهل

خانواده « خداوند، چه فکر می کنید؟ چگونه این توصیف باید بر چگونگی سازمان دهی کلیسا، تاثیر بگذارد؟

در هر جامعه و یا سازمان، چگونگی رفتار اعضای آن در ارزش های بنیادی آن جامعه انعکاس می یابد. به عنوان خانواده خداوند، بدن مسیح و جامعه روحانی، کلیسا بیشترین فراخوان و دعوت از انسان ها را برای زندگی کردن در این جامعه و نجات زندگی ها داشته است: « زیرا خدا، نه خدای بی نظمی، بلکه خدای صلح و آرامش است، همان گونه که در همه کلیساهای مقدسین چنین است » (اول قرن تیان ۱۴: ۳۳).

ارزش های عدالت، فیض، محبت - همانطور که در عدالت خداوند، فیض و محبت او نمایان می شود - باید بر همه سطوح مختلف کلیسا حاکم باشند. از جامعه کلیساهای محلی گرفته تا کلیساهای سازمان یافته در سراسر جهان، این اصول باید رهبران کلیسای را در چگونگی هدایت، تصمیم گیری و مراقبت از « کوچکترین اینها » در میان جامعه کلیسای راهنمایی کنند. همچنین این ارزش ها باید در حل اختلافات گاه به گاه اعضای کلیسا به آنان کمک کنن. اگر نتوانیم عدالت را در میان خودمان اجرا کنیم، چگونه می توانیم با عدالت با دیگران رفتار کنیم؟

در محلی که تشکیلات کلیسایی، انسان ها را در استخدام خود دارد، باید کارفرما سخاوتمند باشد، قبل از سنجش با هر معیار دیگر، باید به کارکنان خود ارزش و بها دهد و در رفع رفتارهای ناعادلانه اعضای خود تلاش کند. کلیساها باید مکان های امنی برای تمامی اعضای خود باشند و هر آنچه که می توانند انجام دهند تا از آنان محافظت و حمایت کنند. و همانطور که در کلیسای اولیه مشاهده کردیم، اعضای جامعه کلیسا امروزی هم آماده باشند که از دسته از « خانواده » که در رنج و سختی هستند و یا نیازمندی دارند، حمایت کنند.

عیسی، این را به عنوان یک حکم اعلام کرد و فرمود که نه تنها این باعث تحول جامعه ایمانی می شود، بلکه واقعیت و ماهیت ایمانی که آنان دارند را به دنیا نشان می دهد: « به شما فرمان تازه ای می دهم: یکدیگر را دوست بدارید، همان طور که من شما را دوست داشته ام شما نیز یکدیگر را دوست بدارید. اگر نسبت به یکدیگر محبت داشته باشید، همه خواهند فهمید که شاگردان من هستید » (یوحنا ۱۳: ۳۴ و ۳۵).

۴ مهر

پنجشنبه

تشویق یکدیگر در انجام کار نیکو

حتی اگر ما با بهترین انگیزه ها، نیت ها و اعتقادات در کنار خداوند و نیکویی قرار بگیریم، کار برای خداوند می تواند سخت و دشوار و دلسرد کننده باشد. غم و اندوه و درد و سختی در دنیا واقعی هستند، و این یکی از دلایلی است که ما به جامعه کلیسایی نیاز داریم. عیسی

نمونه ای از این جامعه حمایتی را به شاگردانش نشان داد. او بندرت شاگردانش را به حال خودشان می گذاشت، حتی اگر زمانی این مسئله پیش می آمد، آنها خیلی زود دور هم گرد می آمدند تا حکایت خود را برای یکدیگر تعریف کنند و به هم نیرو و دلگرمی می بخشیدند.

عبرانیان ۱۰:۲۳ تا ۲۵ را بخوانید. عبرانیان ۱۰:۲۵ مشهورترین آیه از این آیات است، بنابراین چه چیزی را دو آیه قبل از آن، به درک ما از این آیه مشهور اضافه می کنند؟ برخی از راه هایی که ما می توانیم یکدیگر را در جهت « محبت کردن و انجام اعمال نیکو » تشویق کنیم، چه هستند؟

تقریباً در انجام هر وظیفه ای که افراد بطور گروهی با هم کار می کنند، مسلماً نسبت به کسانی که بطور انفرادی فعالیت می کنند، به موفقیت بیشتری نائل شوند. این به ما دوباره تصویر کلیسا را به عنوان بدن مسیح یادآوری می کند (ببیند، رومیان ۱۲: ۳ تا ۶)، که در آن همه ما نقشهای متفاوت ولی مکمل نقش یکدیگر را بازی می کنیم. وقتی که هر کدام از ما کارمان را به نحو احسن انجام می دهیم، اما آن را به طریقی انجام دهید که اجازه دهد اثر کار ما، ثمره مشترک داشته باشد، ما با ایمان می توانیم به یکدیگر اعتماد کنیم تا زندگی های ما و اثر کار مشترک ما، عاقبت و ابدیت متفاوتی را برای ما رغم بزند.

هنگامی که ثمره کاری که ما انجام می دهیم، مهم باشد پس ما باید در پی انجام کارها به صورت درست و صحیح باشیم - نتیجه کار ما مربوط به مردم و زندگی آنان است - ما گاهی اوقات باید به خداوند و آنچه که نتیجه کار ما ممکن است باشد، اعتماد کنیم. هنگامی که ما برای کاهش فقر تلاش می کنیم، برای محافظت از افراد آسیب پذیر اقدام می کنیم، برای آزادی ستمدیدگان فعالیت می کنیم و صدای بینوایان جامعه می شویم، ممکن است موفقیت کمی بدست آوریم، اما امیدواریم که در یک کار به مراتب بزرگتر، پیروزی اجتناب ناپذیری خواهیم داشت: « از انجام نیکوکاری خسته نشویم زیرا اگر دست از کار نکشیم، در وقت مناسب محصول خود را درو خواهیم کرد. پس تا آنجا که فرصت داریم، به همه نیکی کنیم مخصوصاً به کسانی که در ایمان، با ما اعضای یک خانواده هستند » (غلاطیان ۶: ۹ و ۱۰).

به همین دلیل است که ما برای تشویق یکدیگر - به معنای واقعی کلمه، با الهام گرفتن را شجاعت - دعوت شده ایم. زندگی با ایمان، هم شادی بخش است و هم سخت است. خدای عادل ما و جامعه عدالت خواه ما، بزرگترین حامیان ما هستند، و به همین علت ما از دیگران دعوت می کنیم که به ما بپیوندند.

شما چه کسانی را می شناسید یا می دانید چه کسی، بطور مرتب در رفع درد و رنج دیگران تلاش می کند؟ چطور می توانید این شخص یا گروه را در کار خوبی که انجام می دهند، تشویق کنید؟

تفکری فراتر: بخوانید، صفحات ۵۴۶ تا ۵۵۶، “A Faithful Witness، در The Acts of the Apostles؛ مهربانی کلید قلب ها”، صفحات ۸۱ تا ۸۶، در Welfare Ministry .

« کاری که شاگردان مسیح انجام دادند، ما هم باید انجام دهیم. هر مسیحی باید یک مُبلغ مسیحی باشد. ما باید در زمان نیاز به همدردی و محبت، به آن کسانی که نیاز دارند کمک کنیم، و بدنبال یک دوستی متواضعانه بی قید و شرط برای تسکین پریشانی های انسان های در رنج و عذاب باشیم. ... « ما باید در جهت سیر کردن گرسنگان، پوشاندن برهنگان، آسایش مصیبت دیدگان و رنج دیدگان تلاش کنیم. ما باید در خدمت به نا امیدان بکوشیم و امید بخش نیازمندان باشیم. « محبت مسیحی، که در خدمت متواضعانه نمایان می شود، مسلماً در اصلاح گناهکاران بیشتر از استفاده از شمشیر یا دادگاه عدلیه مؤثر واقع می شود. ... اغلب قلبهایی که در اثر نکوهش و ملامت سخت شده اند، تحت تاثیر محبت مسیحی نرم خواهند شد « اِلن جی وایت، The Ministry of Healing، صفحات ۱۰۴ تا ۱۰۶.

« برده داری، نظام طبقاتی، تعصبات نژادی ناعادلانه، ستم به فقرا، نادیده گرفتن بینوایان - اینها همه به عنوان مخالفت با اصول مسیحیت و مخاطرات جدی برای رفاه بشریت، و به عنوان شرارت هایی هستند که کلیسای مسیح از طرف خداوند منصوب شده تا آنان سرنگون و از میان بردارد « رئیس مجمع عمومی ا. جی. دنیالز، در مورد فعالیت های خانم اِلن جی وایت در مراسم تشییع جنازه ایشان ایراد کرد، Life Sketches، از خانم اِلن جی وایت، صفحه ۴۷۳. [صفحات فوق مربوط به متن انگلیسی می باشد]

سوالاتی برای بحث

۱. بسیاری از مردم، گروه ها و سازمان ها در جهان در تلاش برای کمک به نیازمندان هستند. چه قواعد، نگرش ها و منابع منحصر به فردی را کلیسای روز هفتم ادونتیست می تواند در رابطه با این وظیفه ارائه بدهد؟
۲. آیا می توانید موردی را به یاد آورید که توسط کلیسای خود مورد تشویق و حمایت قرار گرفته اید؟ آنچه که شما از این تجربه یاد گرفته اید، چگونه می تواند باعث شود که شما هم به همان صورت دیگران را مورد تشویق و حمایت قرار دهید؟
۳. علاوه بر حمایت جامعه کلیسایی از شما، چه چیزهای دیگری می توانند به شما کمک کنند تا از انجام کارهای خیرخواهانه « دلزده و خسته » نشوید؟
۴. شما در باره برخی از پروژه ها و اقدامات عدالت گستر و خیریه، که کلیسای روز هفتم ادونتیست در حال حاضر در سراسر جهان از آنان پشتیبانی می کند، چه می دانید؟ چگونه شما می توانید در این جنبه از کار کلیسا کمک کنید؟

خلاصه: بله، به عنوان افراد معتقد به مسیحیت، فراخوانده شده ایم تا به یاری نیازمندان بشتابیم، به ویژه کسانی که در معرض آسیب، رنج و درد، ظلم و ستم هستند. اگرچه ما در این زمینه دارای مسئولیت های فردی هستیم، همچنین باید به عنوان یک جامعه بر روی مسئله خدمت به دیگران تمرکز و توجه کنیم، ما می توانیم کارآمدتر و موثرتر باشیم، زمانی که با هم به عنوان یک خانواده کلیسای فعالیت کنیم.